

иѣмскитѣ консули и сѣрбската полиция, която помагаше съ своитѣ шпиови на тайнитѣ злоупотребления на правителството и която бѣ устроена по образа и подобие то на иезуитската интрига.

Неофитъ се върна въ Рилскитѣ Манастиръ и отъ тамъ разнасяше своята проповѣль отъ село въ село. На всѣкъдѣ го изслушваха, но не го разбираха напълно, даже страхуваха се да го разбиратъ; при все това не всичкитѣ думи, които звучаха въ ушитѣ, пропадаха безслѣдно. Както овчеритѣ и косматитѣ кучета прослѣдватъ вълка отъ мандра до мандра, така гоняха Неофита владичитѣ, архиерейтѣ и протосингелигѣ. Като си избра въ Елена за ученикъ свѣщенника Илариона, младъ по духъ и по години, съ пламенно сѣрдце, той заедно съ него дойде въ Цариградъ.

Двамата свѣщенници бѣха богато надарени съ краснорѣчие, съ несъкрушима вѣра — и само съ тѣхната помощъ тѣ достигнаха до Византия, която като стана Константинополь, Истамбулъ, Стамбулъ, не промѣни своитѣ обичаи и привычки, както нѣма да отстѣпи отъ тѣхъ и тогава, когато ще бже Цариградъ, ако само е сждено това да се сбѣдне. Защото тамъ се е натъкнѣлъ и по нинѣ сжествува Фенеръ, който черпи нози сили въ ерменскитѣ Етмиадзинъ, отдѣто се получаватъ предпязания противъ султанскитѣ закони, защото Гръцитѣ и Ерменцитѣ продаватъ Високата Порта.

Но и въ Византия не всичко попада въ рждѣгѣ на Гръцитѣ и Ерменцитѣ. Бѣднитѣ свѣщенници намѣриха единъ Славянинъ, полски дворянинъ, който ги предстази на двама тогавашни господарствени сѣновници. Единия отъ тѣхъ бѣше Хасанъ-Риза-паша, сераскиръ надъ сераскиритѣ който се ползуваше съ довѣрието на султана, човекъ рѣшителенъ и дѣятеленъ. Другиятъ бѣше Махмедъ Али-паша, началникъ на артилерията, зетъ на султана, добродушенъ, учтивъ, достѣпенъ и щедъръ, сжщински мюлюмански велможа, който не говорашъ думи на вѣтара и не се шегуваашъ съ своитѣ общения. Който прибѣгваше подъ неговото крыло, за него той се грижеше,